

Tükör-képp

Nicolette félkönyekre támaszkodva figyelte az alvó férfit. Tekintete továbbsiklott, és az ágy melletti szekrény nyitott ajtaján levő hatalmas tükörben megpillantotta magát. Első reakciójaként maga elé húzta a paplant, de aztán elmosolyodott ezen a szégyenlős mozdulaton, lecsúsztatta az imént felkapott ágyneműt, és szigorúan mérte végig a tükörben látszó nyakát és mellét, amit nem takart el előle a hanyatt fekvő férfi.

A nő fölült, s így már egész testét csodálhatta a tükörben. Érdekes, hogy idáig nem fedezte fel ezt az óriási üvegtáblát; épp csak átfoghatta szemével a szobát, amikor éjjel a férfi ide betessékelte: az ajtóval szemben csap, mellette bidé, mint minden tisztességes szállodában. A franciaágy balra, az ablak és a szekrény között, amire szinte még pillantást sem vethetett, amikor lovagja már döntötte is le; csókolta a nyakát, a száját, és éhesen tépte le róla a ruhát.

Nicolette arcán hirtelen bosszúság suhant át. Most értette meg, miért pillog partnere szeretkezés közben a szekrény felé. Ó, a perverz alak! Kedve lett volna belerúgni az alvóba! Halmozza az élvezeteket; pusztán az aktustól már ki sem elégül, egyszerre akar résztvevő és néző is lenni. Két szerepet egyszerre, s most persze fáradtan hever, és ha felébred, azt sem tudja, megélt-e az egészet, vagy csak egy régebben látott szexfilmről álmodott. „Különösen így lesz, ha itthagynom” — gondolta kajánul Nicolette —, „de ha elmegyek, nem láthatom a csalódott ábrázatát, s mindez feleslegessé teszi a játékot.”

Máté jó ideje ébren volt, de még nem akarta kinyitni a szemét. Elképzelte Nicolette arcát, próbálta felidézni az alakját, s bár hallotta maga mellett morgását, szuszogását, mégsem tudta ebből a zajból pontosan rekonstruálni a nőt. Az álomban, ahonnan visszatért, mindent világosan látott; boldogító, az önkívületig szenvedélyes szerelmeskedésről álmodott egy gyönyörű asszonnyal, akinek a lénye sokkal tisztábban és erősebben élt benne e percben, mint azé a nőé, aki alatt most nagyot reccsen az ágy, mert bizonyára felült a kényelmetlenné váló fekvésből. Milyen kár, hogy ha a szemét kinyitja, nem az az álomból kiszabaduló tökéletes asszony hajol föléje becézően, hanem ez a másik, akit egyszerűen képtelen maga elé képzelni.

Inkább várt még, alvást színelve.

Nicolette iménti bosszúsága közben elmúlt. Fölhúzott térdekkal ült az ágy végében, és szeretettel figyelte a férfit, akivel igazán kellemesen telt az éjszaka. Jó volt nézni lehunyt szemét, kisimult vonásait, és arra gondolni, hogy most nagyon boldogan és elégedetten alszik, szépet álmodik, s készül az ébredésre, amely újabb gyönyöröket rejt magában.

Nicolette ugyan türelmetlenné és feszültté vált, ha arra gondolt, mi mindent késleltet a férfi alvása, de úgy döntött, hogy nem sietteti meg a természetes folyamatot. Így talán még izgalmasabb is...

Máté igyekezett egyenletesen szuszogni, s ahelyett, hogy szemét rányitotta volna a valóságra, felidézte a tegnapi délelőtti.

A nő egy étterem teraszán ült, és éppen egy homárral matatott. Megpróbált az aprócska villával hozzáférni a rák ollójának gusztusos tartalmához, de mivel ez nem sikerült neki, felemelte hát a makacs páncélt, s miután képtelen volt eltörni, inkább szopogatni kezdte. Néha megnyalta zsíros ujjait, egyenként véve őket a szájába, kéjesen simogatva körbe nyelvével mind a tízet, majd megtörölte kezét egy szalvétába, s folytatta az evést. Máté egészen belefeledkezett a látványba, s bár még sosem evett homárt, sóvárogva figyelte a furcsa jelenetet. Elmosolyodott magában; vajon a csinos hölgyet bámulja-e oly kitarítóan, vagy a különleges csemegét kívánta-e meg hirtelen?

A nő fölnézett, leplezetlenül végigmérte a férfit, megvető tekintete pár másodpercre megállapodott a másik arcán, aztán folytatta a lakmározást. Máté elszégyellte magát, s a kínos helyzetből menekülve gyorsan a tengerpart felé indult, amely teljes hosszában szabad strandként nyúlt végig a Cote d'Azurön, magányos illusztrációként a forradalom „Egyenlőség” jelszavához.

Nicolette, még mindig az alvó nyugodt, kellemes vonásait nézve, azon tanakodott, mikor bukkant fel először az életében ez a különös alak. Úgy fordult, hogy láthassa magát a tükörben, fejét megtámasztotta az ujján, ahogyan ez egy elgondolkodó emberhez illik, s mialatt rányújtotta nyelvét búbajos képmására, felidézte a kérdéses percet.

Ebédelt valahol, talán éppen egy homárral viaskodott, amikor megérezte, hogy bámulják. Az ismerős bizsergés futott végig a gerincén, igyekezett viselkedésébe kihívót csempészni, s meg is tette, amennyire ez tőle az adott helyzetben telhetett.

Várt kissé, számolt magában háromig, amíg úgy döntött, itt az ideje szemügyre venni hódolóját. Kimondottan jóképűnek találta, s a vágyakozó szempárból azon nyomban kiolvasta, hogy e léha turista immár elveszett ember. Nicolette mindig biztos volt a dolgában, s ezúttal sem támadtak kétségei sikerét illetően. Lekapta tekintetét az ismeretlenről, mielőtt az elbizná magát, s visszatért a rákhoz. Mialatt mélyen a tányérjába temetkezett, várta a fölötte megszólaló hangot. Gazdag tapasztalatai alapján megpróbálta kitalálni az első mondatot: „Szabad ez a hely, kisasszony?” Vagy tréfásan: „Nocsak, nocsak, hát nem bír azzal a homárral?”

Udvarias, kimért hangra rezzent össze:

— A bor, kisasszony!

A pincér állt mellette tökéletes eleganciával, kezében az üveggel, s tartózkodó, ám magabiztos pózban, alig észrevehetően meghajolva feléje. Nicolette bólintott, s szemét fürkészőn tovább siklatta; a vonzó idegen eltűnt.

„Eltűnt, de most itt fekszik mellettem” — gondolta mosolyogva a nő, tükörképétől ismét az alvó felé fordult, s megcirógatta az arcát.

„Most azt hiszi, itt heverek a lábai előtt!” — jutott eszébe Máténak, s kedve lett volna elhessenteni a csiklandozó kezét, de nem kívánta még felfedni ébrenlétét. — „Egy csapásra birtokba vett, a cirógatással elhelyezett a tulajdonai között, s talán legalább annyi szeretettel és vágyakozással tekint rám, mint hajdan a homárra. Pedig hát nem hevertem a lábai előtt, legfeljebb közötte, s akárhogy nézzük, többnyire én voltam fölül. Igen” — mosolyodott el, s Nicolette elégedetten hihette, hogy a mosoly a cirógatásnak köszönhető — „én voltam fölül...”

Tegnap délután milyen mély megvetéssel gondolt a nőre, miközben a par-
ton ücsörgött a tenyérnyi, simára csiszolódott fehér köveken, és baquette-jét
majszolta. S hiába mélyült el gyűlölete egyre jobban a homárt zabáló, lenge
ruhájában (s a megszerezhetetlenség miatt fájdalomosan) izgató nő iránt, képze-
lete mégis órák óta minduntalan visszatért hozzá. Hiába hessegette egyre mesz-
szebb a képét, az annál követelődzöbben tolt fel. „Az a bűdös ribanc!” —
csak így emlegette magában.

Nicolette — miután végzett az ebéddel — fizetett, s a part felé indult. Az
idegen talán messziről figyelte őt, vágyakozva bámulja a testét, s képzeletben
levetkőzteti. (Esetleg egyebet is tesz vele... — borzongott bele kellemesen Ni-
colette akkor, a tengerparti verőfényben, s most is, az ágy végében kucorogva,
az éjszakára gondolva.) Járását a fürkésző pillantásokhoz igazította, s amúgy is
jó hangulatát mámorossá varázsolta a hódítás biztos tudata.

Nem tévedett. A férfi a parti köveken ült, háttal a tengernek, s őt bámul-
ta. Nicolette eligazgatta magán a ruháját, szemét körbejártatta, mint aki meg-
felelő helyet keres a letelepedéshez, s fesztelenül, határozottan állt meg az ide-
gen mellett. Kézitáskáját ledobta a hófehér kövekre, egyetlen mozdulattal ki-
bújt a ruhájából, amely alatt bikinit viselt, s arra is volt gondja, hogy közben
felmérje a hatást, amelyet az ismeretlenre gyakorol, aki teljesen megbabonáz-
va, leplezetlen imáddal csüngött a mozdulatain. Nem tudni, hogyan történhe-
tett, de a levetett ruhát felkapta egy apró légáramlat, s a férfira fújta, aki
— ebben Nicolette biztos volt — gyönyörrel szorította magához, beleszagolt
parfümmel átítatott nő-illatába, s a prédát érző, vad hím elbájoló arckifejezé-
sével átnyújtotta, közben igyekezett olyan közel kerülni Nicolette-hez, amennyi-
re csak lehet.

— Köszönöm — csicseregte Nicolette. — Olyan meleg van, nem is látszik,
hogy fúj a szél... Nem is értem, hogyan történhetett... Mondja, nem jön
úszni?

— A nevem Kovács Máté — felelte erre a férfi, mint egy igazi úriember,
aki minden körülmények között megőrzi udvariasságát.

— Micsoda muris név... — mosolygott a nő. — Én Nicolette vagyok... —
és elsietett a tenger felé. Tudta, hogy a furcsa nevű külföldi rögtön a nyomába
ered. Am amikor visszafordult, az még mindig ott állt; vágyakozva nézett utá-
na. — Na, jöjjön! — biztatta Nicolette. — Irtó klassz a víz...

„Ha még egyszer megcirógat, szájon vágom!” — határozta el Máté, még
mindig a lezárt pillák nyugalmat adó sötétsége mögé rejtőzve. Akármikor ki-
nyithatná a szemét, és megláthatná a nőt. Most csak rajta múlik. Nem úgy,
mint tegnap délután, amikor a lapos köveken kuporogva fürkészte a sétányt, s
talán abban bízott, hogy megpillanthatja a nőt, aki homártól eltelt karcsú tes-
tét meg kívánja mártóztatni a Cote d'Azur csábítóan csillogó tengervízében.

Annyira koncentrált erre, hogy a nő csakugyan fölbukkant. Mátét ez a várt
beteljesedés úgy meglepte, hogy szentül hitte: csak képzelet az egész.

Csodálkozó szemét nem tudta levenni a nőről, aki róla tudomást sem véve
jött le a partra. Levetette a ruháját, s olyan flegmán, utálkozva hajította el,
hogy az odaszállt a férfihoz. Máté esetlenül szorongatta a kezében, szerencsét-
lenül gyűrögette, majd gyorsan visszaadta. A nő megvetően végigmérte, ugyan-
azzal az ellenséges pillantással, mint délben az étterem teraszáról.

— Köszönöm — szólt gúnyosan. — Nem vettem észre, hogy fúj a szél... Olyan meleg van... Maga miért nem úszik ebben a melegben?

Máté bambán állt, s a lehetetlen helyzetből megzavarodva csak annyit tudott kinyögni:

— Kovács Máté vagyok. — Aztán azonnal megbánta, hogy ennek az agyonajnározott francia libának kiszolgáltatta az idegen fül számára komikusan hangzó nevét.

— Micsoda név! — kacagott föl a nő. — Én Nicolette vagyok... — S ezzel a keresztnévvel már definiálta is magát. Máté irigykedve gondolt arra, hogy mennyivel több tartalom és hitelesség van a nő könnyedén elcsicssergett Nicolette-jében, mint az ő komolyan, hivatalosan — és a Cote d'Azurön nevelésében — hangzó Kovács Mátéjában. Még akkor is ezen merengett, amikor Nicolette már a hullámok között ugrabugrált, és lelkesen integetett neki, hogy kövesse. Mit akarhat egy Nicolette egy Kovács Mátétól?

Egy padon üldögéltek az esti tengerparton, a végtelenbe nyúló sötétséget fürkészközve. Máté ügyetlenül átkarolta a nő vállát, aki szorosán hozzábújt, és kényelmesen elfészkelődött.

— Gondoltad volna délután, hogy este így ülünk majd itt? — kérdezte Nicolette, hatalmas szemét ráemelve a férfira.

Máté éppen azon töprengett; vajon mi olyan különös az éjszakai tengerben? És Nicolette megszólalásakor rájött: nappal sem látni a túlpartot, de ez a Balatonon is megesis ködös, párás időben. Ám itt éjszaka nem látszanak a szemközi oldal fényei. Csak most vette észre, milyen végtelen a tenger; soha azelőtt nem tapasztalt ilyen végeláthatatlan sötétséget. Körötte emberek sétáltak, mögötte égtek a sétány lámpái, és előtte a hatalmas, beláthatatlan sötétség.

— Na, gondoltad volna délután? — ismételte meg a nő a kérdést.

— Nem — felelte Máté őszintén, és belenézett a gyönyörű, mélybarna szempárba.

— Dehogynem! — nevetett Nicolette. — Te már akkor elhatároztad, hogy megszerzel magadnak, amikor megpillantottál az étteremben... Így volt?

— Így... — bölintott beleegyezően a férfi, mert nem akart olyan magyarázkodásba kezdeni, melynek a lényegét talán ő maga sem érti.

Mátét kezdte fárasztani, hogy megjátssza az alvót. Új emlék után kutatott, ami leköti a kipattanni készülő pillákat.

„Hogy kerülök én ide, Nizzába?” — kérdezte félhangosan, ahogy végigjártatta tekintetét a sétány menti szállodákon, a Casinón, s az estélyi ruhás hölgyek és elegáns urak seregén. Nicolette értetlenül bámult rá, és elisméltette vele a mondatot. Máté azt hitte, talán a lány filozofikusnak tekinti a kérdést, s megpróbál vele együtt alámerülni a problémába, ehelyett a „Nizza” szónál elnevette magát, s affektálva, csücsörítő szájjal mondta: Nice. Mindössze ennyit tartott megjegyezni valósnak. A kérdés mögött nem érzett semmi problémát, hiszen hová máshová is mehetne a jámbor külföldi, mint Franciaországba, ami a világ közepe, s ezen belül is a Cote d'Azurre, mert az még annak is a közepe, s az egész mindenség közepe az a pad, amelyen ülnek. Mindebben Nicolette egészen bizonyos, s képtelenség lenne neki megmagyarázni, hogy a bolygók és csillagok nem Nizza (bocsánat: Nice) körül keringenek e percben (sem). Valószínűleg nem értené meg...

Máté úgy döntött, hogy egyelőre nem nyitja ki a szemét.

Kétségbeesetten szorította a nő apró kezét, míg a szállodához nem értek. Talán attól rettegett, hogy elszalad?

— Hotel Wilson... — pilantott Nicolette a kiírásra, és elgondolkodva félrebillentette bájos fejécskéjét.

— Tudod, ki volt Wilson? — kérdezte a férfi. Nicolette persze nem tudta. — De azt tudod, ki volt Clemenceau?

Nicolette bólintott.

— Azt tudom.

„Istenem, hogy szorongatta a kezemet!” — gondolta a nő, s még mindig hol saját testét csodálta a tükörben, hol elérzékenyülve figyelte a férfit. — „Azt hittem, mindjárt ott az utcán leteper... Ezek az egzotikus keletiek! Micsoda vágy és tűz van bennük... És hogy tudnak kívánni! Bár a romantikához semmi érzékük...” — merengett tovább. — „Miközben végre ideérünk, s indulnánk föl a szobájába, nem azt mondja, milyen szép a hajam, vagy kedves a mosolyom... Nem! Magához húz, s megkérdezi tőlem, ki volt Wilson. Aztán meg, hogy ki volt De Gaulle. Vagy Napóleon? Vagy valami hasonlót... Milyen hülyeség! Igazán felébredhetne már!”

Amikor végre magához ölelhette a nő meztelen testét — folytatja az emlékezést a lehunyt szem mögé rejtőző férfi —, hirtelen rátört a félelem, hogy ez az egész mégis csak játék. Vagy álom, vagy hazugság... Hirtelen olyan valószínűtlennek látszott az egész nap, s a leghihetlenebbnek a megálmódott helyzet valóra válása. Olyan elképesztő volt mindez, hogy Máté szívta, habzsolta magába a nőt, hogy el ne tűnhessen, meg ne szökhessen, mint annyi más ábrándkép az ébredés szörnyűségében, s közben minduntalan a tükör felé pislogott, vajon csakugyan valóság-e, amit átél?

„Szörnyen ki lehetett éhezve...” — merengett Nicolette, s újra megcirógatta az alvó arcát. „Még soha senki nem vetette rám magát ennyi hévvel, ilyen vadul, ilyen követelőzően...”

De nem bánta meg, olyannyira nem, hogy addig simogatta Mátét, amíg az fel nem nyitotta a szemét.

Nicolette gyönyörű volt; kipihent, friss, üde és meghökkentően valóságos. Máté már nem bánta, hogy mégis rászánta magát ébrenlétének felfedezésére. Elmosolyodott, ahogy Nicolette barna szemébe nézett. Feltámaszkodott a karjára, és megcsókolta a nőt. Azután átkarolta a derekát, és szenvedélyesen simított végig a fiatal testen. Mielőtt belezuhantak volna a bódító gyönyörbe, a férfi egy pillantást vetett a tükör felé, amelyben szerelmesen ölelkező, boldog párt látott. Úgy érezte, minden rendben van...